

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce: **M. V.**, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského náměstí 125, Pardubice, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích ze dne 25. 2. 2015, č. j. 52 A 34/2014 – 46,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Přehled dosavadního řízení

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 12. 3. 2014, č. j. KrÚ 16664/2014/ODSH/13, sp. zn. SpKrÚ 2740/2014/ODSH/13, zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Pardubic (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 20. 11. 2013, č. j. OSA/P-1413/13-D/37, kterým byl žalobce uznán vinným tím, že dne 5. 8. 2013 v 7:51 hodin jakožto řidič motorového vozidla tov. zn. Audi A4, RZ: X v obci V. na silnici I/36 jel rychlostí 89/km/h, čímž překročil v tomto místě nejvyšší dovolenou

rychlost 50 km/h o 39 km/h, tedy v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), v obci o 20 km/h a více, čímž spáchal přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 téhož zákona. Správní orgán prvního stupně za tento přestupek žalobci podle § 11 a § 12 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích a § 125c odst. 4 písm. e) zákona o provozu na pozemních komunikacích uložil pokutu ve výši 4 000 Kč a dále mu podle § 79 odst. 1 zákona o přestupcích a vyhlášky č. 231/1996 Sb., uložil povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.

[2] Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí konstatoval, že na základě blanketního odvolání, které žalobce nedoplnil, přezkoumal v rámci revizního principu rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a řízení, které mu předcházelo. Žalovaný se ztotožnil se závěrem správního orgánu prvního stupně o spáchání přestupku žalobcem. Poukázal na skutečnost, že z fotografického záznamu měřicího zařízení je zřejmé, že záměrný kříž je umístěn na žalobcově vozidle, žalobce byl hlídkou Policie ČR, která zastavila jeho vozidlo, řádně ztotožněn, přičemž záměna řidiče je vyloučena z fotografií pořízených po zastavení vozidla, z nichž je zřejmé, že žalobce jel ve vozidle sám. Žalobce rovněž podepsal potvrzení o převzetí kauce. Žalovaný shledal, že správní orgán prvního stupně si obstaral dostatek důkazů. Zmocněnec žalobce neprokázal v řízení před správním orgánem prvního stupně zmocnění k zastupování žalobce, to prokázal k výzvě správního orgánu prvního stupně až v odvolacím řízení. Žalobce se přitom z ústního jednání neomluvil. K výši uložené sankce žalovaný uvedl, že byla uložena v souladu se zákonem při horní hranici zákonného rozpětí a její výše byla správním orgánem prvního stupně náležitě zdůvodněna. Žalovaný uzavřel, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo vydáno v souladu s právními předpisy.

[3] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu, kterou krajský soud zamítl rozsudkem ze dne 25. 2. 2015, č. j. 52 A 34/2014 – 46, a rozhodl dále, že žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto právo nepřiznává. Podklady, které měly správní orgány k dispozici, krajský soud vyhodnotil jako dostatečné důkazní prostředky k objasnění skutkového stavu věci, zvláště pak za situace, kdy sám žalobce nepopíral, že to byl on, kdo byl změřen při jízdě. Stěžejní důkaz svědčícím o spáchání přestupku žalobce podle krajského soudu představuje záznam o měření rychlosti vozidla. Důkaz o rychlosti žalobce byl pořízen radarem, který splňoval všechny zákonné požadavky, mimo jiné byl též použit po dobu platnosti provedeného ověření (§ 11 odst. 1 zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii).

[4] Krajský soud dále poukázal na skutečnost, že žalobce v odvolání neuvedl žádnou z námitek obsažených v žalobě. Konstatoval, že takovýto postup je možný, neboť žalobce je oprávněn ve správním soudnictví uplatnit až v žalobě všechny důvody, pro které považuje napadené správní rozhodnutí za nezákonné, bez ohledu na skutečnost, že některé z nich neuplatnil v odvolacím řízení, ač tak učinit mohl (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 26. 8. 2008, č. j. 7Afs 54/2007 - 62). Pokud však uplatnil všechny námitky až v žalobě, a to zejména námitku týkající se pochyb o výsledcích měření rychlosti žalobcem

pokračování

řízeného vozidla, neodpovídá takový postup smyslu a účelu plné jurisdikce. Vzhledem k tomu, že právní ochrana poskytovaná správními soudy je ochranou originální, není pokračováním správního řízení a cílem soudního přezkumu ve správním soudnictví není nahrazovat činnost správního orgánu, jeví se krajskému soudu žalobcem zvolený způsob obrany jako účelový a obstrukční. Podle krajského soudu nemohla žádná z účelových námitek žalobce vyvrátit důkazy, z nichž vyplývá nepochybný a jasný závěr o jeho vině. V této souvislosti krajský soud poukázal na závěry uvedené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2011, č. j. 1 As 42/2011 - 115.

[5] K námitce žalobce, podle které správní orgán neprokázal, že nedošlo k manipulaci s důkazy, v souvislosti s čímž žalobce poukázal na údajné nesrovnalosti ve fotodokumentaci obsahující trojsnímek jeho vozidla a tvrdil, že není možné, aby měřicí přístroj umožňoval podřazení několika snímků pod jedno číslo a tyto snímky označil jedním číslem, krajský soud v první řadě uvedl, že žalobce k tomuto svému tvrzení neuvedl žádné konkrétní důkazy. Krajský soud poukázal na rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, dle kterého stěžejní podklad pro změření rychlosti byl pouze první snímek a další dva jsou toliko informativní a slouží k lepší identifikaci zjištěného vozidla. Číslo snímku tak je pouze technickou otázkou a tato námitka žalobce je pouhou spekulací. Stejný závěr platí i pro tvrzení žalobce o tom, že vlivem zpoždění závěrky spouště cca o 0,8 s nebylo změřeno vozidlo žalobce ale vozidlo předchozí, a že vozidlo žalobce vjelo do záběru vlivem zpoždění závěrky spouště fotografického přístroje. V posuzované věci proto nebylo možné uplatnit zásadu *in dubio pro libertate*, když žádná pochybnost ve vztahu k provedeným důkazům nevznikla. Krajský soud poukázal na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle které pokud byla rychlost vozidla rychloměrem zaznamenána, musela být metoda měření v souladu s manuálem k obsluze (přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2013, č. j. 3 As 82/2012 - 27, dále pak např. rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013 - 60). Základním předpokladem pro aplikaci tohoto závěru je to, že měřicí přístroj funguje automaticky, tedy při jakémkoli chybném měření nebo při ztrátě napětí dojde automaticky k vypnutí přístroje, tedy že pokud není dodržen návod k obsluze, rychlost vozidla měřicím zařízením zaznamenána vůbec není. Tento závěr je aplikovatelný také v posuzované věci, neboť rychlost vozidla řízeného žalobcem byla měřena systémem MicroDigiCam, tedy zcela shodným typem měřicího zařízení jako v případě řešeném v rozsudku č. j. 3 As 82/2012 - 27. Krajský soud proto ve shodě s naposledy uvedeným rozsudkem Nejvyššího správního soudu dospěl k závěru, že pokud byla rychlost vozidla rychloměrem zaznamenána, metoda měření musela být v souladu s manuálem k obsluze, správnost měření lze tedy považovat za jednoznačně prokázanou a nebylo tak třeba doplňovat existující jasný a nesporný skutkový stav věci žalobcem navrženým dalším dokazováním (návodem k obsluze, výsledky policistů) a vyvracet žalobcovy účelové pochybnosti a jeho nepodložené výpočty, týkající se jeho tvrzení o důsledku vlivu „zpoždění závěrky“ na měření rychlosti vozidla. Z fotodokumentace založené ve správním spisu je patrné, že záměrný kříž měřicího zařízení byl správně při měření rychlosti umístěn na příjíždějící vozidlo žalobce. Jestliže záměrný kříž byl umístěn na vozidlo řízené žalobcem a přístroj jeho rychlost zaznamenal, pak lze jakékoliv pochybnosti o změření rychlosti vozidla řízeného žalobcem považovat jen za účelové.

[6] Nedůvodným shledal krajský soud rovněž tvrzení žalobce o nedodržení certifikačně schváleného postupu měření, přičemž žalobce ani neuvádí, jaký konkrétně je schválený postup měření měl být dle jeho názoru použit podle podmínek „*Národní certifikační autority – Český metrologický institut*.“ Krajský soud opětovně zdůraznil, že pokud je důkaz o rychlosti pořízen měřícím zařízením (radarem), které splňuje všechny zákonné požadavky, a současně toto měřící zařízení bylo ověřeno, nelze mít o zákonnosti měření žádné pochybnosti. Radar, o jehož identitě není žádná pochybnost, byl použit po dobu platnosti provedeného ověření (jak stanoví § 11 odst. 1 zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii), přičemž ověřením stanoveného měřidla se potvrzuje, že stanovené měřidlo má požadované metrologické vlastnosti. Jednotnost a správnost pracovních měřidel zajišťuje v potřebném rozsahu jejich uživatel kalibrací, není-li pro dané měřidlo vhodnější jiný způsob či metoda (§ 11 odst. 5 zákona o metrologii). Žalobce, který zpochybňoval výsledek měření, si mohl jistě vyžádat ověření nebo kalibraci radaru a vydání osvědčení o výsledku (srov. k tomu § 11 odst. 4 zákona o metrologii). Žalobce nic takového neučinil, proto nemůže vytýkat správnímu orgánu, že měření rychlosti nebylo způsobilé být důkazem v tomto řízení. Ostatně i podle konstantní soudní judikatury je pro věc klíčové, že důkaz o rychlosti byl pořízen radarem, který splňoval všechny zákonné požadavky a současně byl v souladu se zákonem o metrologii ověřen (rozsudek NSS ze dne 24. 8. 2011, č. j. 1 As 42/2011 - 115).

[7] Rovněž námitka týkající se naplnění materiální stránky přestupku není podle krajského soudu vůbec na místě a je navíc pro bezpečnost silničního provozu nepřijatelná a nebezpečná. Pokud zástupce žalobce požadoval u jednání soudu dne 25. 2. 2015 provést výslech policistů za účelem jejich motivu, proč si vybrali právě vozidlo žalobce k měření rychlosti a ne řidiče jiných vozidel, tak takový důkaz je nadbytečný, když předmětem přestupkového jednání bylo jednání žalobce a ne jiných řidičů, přičemž provedení měření rychlosti nemuseli mít zasahující policisté nějaký zvláštní motiv. Z žalobcem převzatých snímků z údajného místa měření nelze zjistit, zda se jednalo o místo skutečného měření. A i kdyby tomu tak bylo, tak je jeho námitka o tom, že v místě měření je několik neproniknutelných překážek, a to včetně domů a stromů, zcela nepřipadná a neodpovídá fotodokumentaci, ze které vycházely správní orgány.

[8] K námitce obsahující tvrzení o zatajeném důkazu krajský soud uvedl, že žalobce nemůže vyčítat správnímu orgánu, že mu neumožnil se s tímto návodem seznámit, neboť to byl žalobce, resp. jeho zmocněnec, kdo v přestupkovém řízení nevyužil práva seznámit se s tímto návodem. Tvrzení o nedodržení měřícího úhlu nula stupňů je podle krajského soudu nesmyslné, neboť žalobce neuvádí, z jaké části návodu k obsluze měřícího zařízení tuto informaci čerpal, přičemž z logiky věci vyplývá, že měřící úhel nula stupňů nemůže být dodržen, protože by měřící zařízení muselo stát uprostřed jízdního pruhu, ve kterém by se muselo zároveň nacházet měřené vozidlo. Měřící zařízení se z logiky věci vždy musí nacházet mimo jízdní pruh a provádět měření z pozice poněkud šikmo směrem k vlastní dráze měřeného vozidla. Podstatná je skutečnost, aby byl zaměřovací terč měřícího zařízení zaměřený na přední část vozidla a nikoliv na jeho bok. Úvahy žalobce o chybné

pokračování

expozici, značné rozostřenosti fotografií a o postupu v rozporu s návodem k obsluze, jsou tak pouze spekulativní, naopak z fotodokumentace vyplývají zcela jiné závěry.

[9] Krajský soud dále uvedl, že na den 14. 11. 2013 bylo ve věci nařízeno ústní jednání, k němuž se žalobce bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu nedostavil, ač byl řádně předvolán. Správní orgán prvního stupně tedy postupoval v souladu s § 74 odst. 1 zákona o přestupcích a projednal přestupek bez účasti žalobce. Dne 14. 11. 2013 v čase 7:59 hod. prostřednictvím emailu X @centrum.cz správní orgán obdržel omluvu z ústního jednání od osoby Ing. M. J. K této osobě krajský soud uvedl, že mu je známo, že hojně zastupuje žalobce v přestupkových věcech s tím, že se v drtivé většině těchto jednání nezúčastňuje a své neúčasti dokládá svou pracovní neschopností, přičemž tyto doklady nejsou uznávány za řádnou omluvu (viz např. věc vedená u krajského soudu pod sp. zn. 52 A 27/2014). Z postupu tohoto zmocněnce tak je zřejmé, že zastupuje obviněné s jasně obstrukčními úmysly. Tento závěr správního orgánu prvního stupně ostatně ani žalobce nevyvrací. O tom, že i v daném případě postoj jmenovaného zmocněnce nevybočoval z uvedeného účelového a obstrukčního charakteru, svědčí i jím zvolený, pro něj tak typický, postup: v den nařízeného jednání zmocněnec žalobce zašle omluvu z ústního jednání a neschopenku, ze které vůbec nevyplyvá žádný závěr o důvodnosti omluvy. Součástí této omluvy je i plná moc od obviněného, která však jím není vůbec podepsaná. Protože toto podání není podepsané uznávaným elektronickým podpisem, nemůže být správnímu orgánu zřejmé, zda bylo podání učiněno uvedenou osobou. Správní orgán prvního stupně tak správně považoval tuto omluvu nikoliv za řádnou, když vycházel z obstrukčnosti tohoto jednání zmocněnce žalobce. To vyplynulo i ze skutečnosti, že zmocněnec zmocnění k zastupování převzal dne 13. 11. 2013 a z dokladu o pracovní neschopnosti vyplývá, že ten byl vydán dne 11. 11. 2013, čili zmocnění zmocněnec přijal již v pracovní neschopnosti, kdy prokazatelně věděl, že se ústního jednání nebude moci zúčastnit.

[10] K tvrzení žalobce, že nepředepsání vycházek v rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti má za následek, že zmocněnec pro zastupování jako pacient je povinen ze zákona se podrobit lékařské proceduře spočívající v klidu a setrvat ve svém domově, krajský soud poukázal na judikaturu Nejvyššího soudu v trestních věcech (např. usnesení ze dne 28. 5. 2010, sp. zn. 11 Tdo 90/2010), z níž vyplývá, že rozhodnutí o pracovní neschopnosti bez dalšího není řádnou omluvou obviněného z trestného činu a následně dospěl k závěru, že rozhodnutí o pracovní neschopnosti samo o sobě bez dalšího není důvodem pro to, aby správní orgán byl povinen uznat takovou omluvu za řádnou.

[11] Proti tomuto rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích podal žalobce (dále též „stěžovatel“) včas kasační stížnost, kterou na základě výzvy obsažené v usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2015, č. j. 4 As 63/2015 – 24, doplnil podáním ze dne 30. 4. 2015. Stěžovatel kasační stížnost podal z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b), c) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). V první řadě namítal, že v soudním řízení žalovaného zastupovala neoprávněná osoba, neboť na ústním jednání konaném u krajského soudu dne 25. 2. 2015 žalovaného zastupovala jeho zaměstnankyně Mgr. P. A.. S poukazem na § 33 odst. 5 s. ř. s. a § 68 odst. 1 zákona č. 129/2000 Sb., o krajích (krajské řízení) však má stěžovatel za to, že za

žalovaného, jakožto krajský úřad, může v řízení o správní žalobě jednat pouze ředitel žalovaného, případně jiná osoba k tomu oprávněná podle vnitřních předpisů. Z žádného vnitřního předpisu žalovaného však nevyplývá, že by za žalovaného mohla v řízení před soudem jednat Mgr. P. A. V této souvislosti stěžovatel uvedl, že pověření Mgr. P. A. neobsahuje příslušné číslo jednací, eventuálně jiný jedinečný identifikátor ve smyslu § 3 odst. 1 písm. f), § 63 odst. 1 písm. b) zákona č. 499/2004 Sb., a § 11 odst. 1 vyhlášky č. 259/2012 Sb.

[12] Stěžovatel dále upozornil na skutečnost, že se v době od podání kasační stížnosti do jejího odůvodnění dozvěděl, že mezi Mgr. A. K., vedoucím oddělení dopravy žalovaného a JUDr. A. K., soudem Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, zařazeným na správní úsek tohoto soudu je přímý příbuzenský vztah mezi otcem a synem. Stěžovatel netvrdí, že by soudce rozhodující v této věci byl vyloučený, ale zastává názor, že nelze vyloučit, že se dostatečně nezabýval oprávněností Mgr. A. K. jednat za žalovaného právě s ohledem na skutečnost, že takové zjištění by mohlo mít negativní vyznění na otce JUDr. A. K., tj. kolegy z pracoviště. Krajský soud tak podle stěžovatele měl dospět k závěru, že Mgr. P. A. a Mgr. A. K., nebyli oprávněni jednat za žalovaného v řízení před krajským soudem a nebyly splněny podmínky řízení ve smyslu § 103 zákona č. 99/1969 Sb., občanský soud řád. Krajský soud podle stěžovatele pochybil, když zástupkyni žalovaného nevyzval, aby doložila, na základě čeho byl její nadřízený vedoucí oprávněn pověřit ji k zastupování žalovaného v řízení před soudem. Podle přesvědčení stěžovatele bylo řediteli žalovaného upřeno právo vyjádřit se k žalobě, neboť mu v realizaci tohoto práva zabránili jeho podřízení, kteří ho o podané žalobě neinformovali a dále soud, který žalovaného neupozornil na to, že ve věci se musí za žalovaného vyjádřit oprávněná osoba.

[13] Stěžovatel krajskému soudu vytkl, že se dostatečně nevypořádal s jeho námitkou, v níž namítal, že údaje na fotografiích pořízených ve stejný čas, při odlišném údaji o vzdálenosti měřeného vozidla při stejné rychlosti prokazují vadnost měření anebo nedovolenou dodatečnou manipulaci s důkazy o měření rychlosti. Podle stěžovatele totiž měřicí přístroj nemůže podávat jako správnou informaci, že při vzdálenosti měřeného vozidla od měřicího přístroje v délce 373,1 m, 278,4 m a 152,9 m, byla ve stejný časový okamžik rychlost měřeného vozidla stejná a zejména, že vozidlo v jeden časový okamžik nemůže být na třech odlišných místech. Krajský soud přitom pouze zopakoval tvrzení správního orgánu, že dva snímky ze tří jsou pouze informativní. Neobstojí ani názor, že měření vždy probíhá správně, pokud je jeho výsledek zaznamenán, není-li uvedeno, jak tomu bylo podle stěžovatele i v posuzované věci, z čeho takovýto závěr vyplývá. Fotodokumentaci přestupku tak podle stěžovatele nelze považovat za řádný a nezpochybnitelný důkaz, neboť je vnitřně rozporný. V této souvislosti stěžovatel poukázal na závěry, k nimž Ústavní soud dospěl v nálezu sp. zn. IV. ÚS 37/03.

[14] V další námitce stěžovatel uvedl, že již v žalobě namítal nedostatečné zjištění místa přestupku, kdy místo přestupku je v rozhodnutích správních orgánů stanoveno s nepřesností trasy téměř jeden kilometr, což je nepřípustné, a navrhl, aby Nejvyšší správní soud v posuzované věci aplikoval závěry uvedené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2014, č. j. 9 As 80/2014 – 37. Krajský soud se podle stěžovatele

pokračování

nevypořádal s částí žaloby, v níž namítal, že v daném místě nemohlo být měření provedeno, jelikož tomu brání několik neproniknutelných překážek včetně domů a stromů.

[15] Stěžovatel poukázal na skutečnost, že mu správní orgán zatajil důkaz – návod k použití měřicího zařízení, když mu nebylo umožněno se řádně seznámit s tímto návodem. Vzhledem k tomu, že výstup z měřicího zařízení je jediným důkazem, jedná se podle stěžovatele dále o porušení práva na spravedlivý proces. Stěžovatel totiž byl odsouzen na základě činnosti přístroje s lidskou obsluhou, aniž by mohl prokázat, že nebyl dodržen závazný postup pro měření rychlosti, jelikož správní orgán neopatřil návod k obsluze měřicího zařízení. Krajský soud návrh stěžovatele na provedení důkazu tímto návodem nezamítl a nezdůvodnil, z jakého důvodu se rozhodl tento důkaz neprovést. Krajský soud se dle stěžovatele nevypořádal ani s jeho argumentací, že správní orgán použil důkazní prostředky, které nemohou být důkazem, neboť oznámení Policie ČR o přestupku bylo správním orgánem čteno jako důkaz.

[16] Stěžovatel zpochybnil závěr správního orgánu o nedostatečnosti omluvy jeho zmocněnce z ústního jednání. Správní orgán totiž shledal omluvu jako nedostatečnou pouze z toho důvodu, že nebyla podepsána, ačkoli měl vycházet z principu, že při posouzení řádnosti plné moci je nutné ze strany orgánů veřejné moci vycházet vstřícně účastníkům správního řízení. Podle stěžovatele neobstojí ani argumentace, že omluva nebyla řádná, neboť nebyla podepsána uznávaným elektronickým podpisem. Podstatné bylo, že byla odeslána z e-mailu nasvědčujícímu podle názvu, že je elektronickou adresou zmocněnce. Podle stěžovatele nelze zmocněnci vytýkat, že se ujal zastupování poté, co mu stěžovatel doručil plnou moc, ačkoliv dohoda o zastoupení byla uzavřena dříve a zároveň poté, co již byl zmocněnec v pracovní neschopnosti. Argumentaci soudu a správních orgánů, že elektronická omluva z jednání musí být doplněna ve lhůtě pěti dnů, avšak současně před ústním jednáním konaným v den doručení omluvy, považuje stěžovatel za právní závěr nemající oporu v právním řádu. Postup při omluvě dále nemohl být obstrukční, neboť k datu ústního jednání zbývalo do promlčení přestupku ještě tři čtvrtě roku. Rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti má povahu správního aktu, je nadáno presumpcí správnosti a zákonnosti a správní orgán je povinen z něj vycházet. Zmocněnci stěžovatele nebyly lékařem předepsány vycházky. Pokud by se zmocněnec dostavil na jednání o přestupku, porušil by léčebný režim a mohl by být sankcionován. Stěžovatel zastává názor, že by bylo v souladu se zásadou spravedlivého procesu ve smyslu čl. 6 odst. 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, pokud by správní orgán první omluvu doloženou pracovní neschopenkou uznal, popř. jednání posunul na jiný termín, a to již s ohledem na to, že nemohl mít postaveno na jisto, zda omluva nebude doplněna požadovanými údaji ve lhůtě několika hodin nebo dnů. S ohledem na výše uvedené stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu zrušil a uložil žalovanému povinnost zaplatit stěžovateli náklady řízení o kasační stížnosti ve lhůtě patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce.

[17] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti zcela ztotožnil se závěry uvedenými v rozsudku krajského soudu. K námitce týkající se vystupování neoprávněných osob za správní orgán žalovaný uvedl, že tyto osoby byly v konkrétním správním řízení oprávněnými úředními osobami a byly oprávněny činit za žalovaného všechny namítané úkony.

II.

Posouzení kasační stížnosti

[18] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[19] Stěžovatel se v kasační stížnosti dovolává důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b), c) a d) s. ř. s.

[20] Kasační stížnost není důvodná.

[21] Stěžovatel v kasační stížnosti v první řadě namítal, že v soudním řízení žalovaného zastupovala neoprávněná osoba. Z obsahu spisu krajského soudu Nejvyšší správní soud zjistil, že u ústního jednání konaného dne 25. 2. 2015 žalovaného zastupovala jeho zaměstnankyně Mgr. P. A. na základě pověření. Z tohoto pověření, které bylo krajskému soudu předloženo při ústním jednání je zřejmé, kdy (23. 2. 2015), kdo (Ing. L. U., vedoucí Odboru dopravy a silničního hospodářství žalovaného), komu (výše uvedené zaměstnankyni) a v jakém rozsahu (zastupování žalovaného v řízení před krajským soudem o žalobě stěžovatele proti rozhodnutí žalovaného) jej udělil. Pověření tak splňuje všechny podstatné náležitosti, byť neobsahuje číslo jednací nebo jiný identifikátor. Podle § 33 odst. 5 s. ř. s., *nestanoví-li zvláštní zákon jinak, jedná za správní orgán jeho vedoucí, popřípadě jiná osoba k tomu oprávněná podle vnitřních předpisů*. Žalovaným správním orgánem je v posuzované věci Krajský úřad Pardubického kraje, konkrétně pak Odbor dopravy a silničního hospodářství. Jestliže vedoucí tohoto odboru udělil pověření k zastupování v řízení před krajským soudem jinému zaměstnanci téhož správního orgánu, jedná se o postup spadající pod jeho oprávnění jednat za správní orgán v souladu s citovaným ustanovením s. ř. s. a takto pověřený zaměstnanec je oprávněn zastupovat správní orgán v řízení před soudem. Závěr stěžovatele, že za žalovaného může jednat pouze ředitel, tudíž není správný a relevantní není ani jeho odkaz na vnitřní předpisy žalovaného, neboť oprávnění vedoucího odboru jednat za správní orgán pramení přímo z § 33 odst. 5 s. ř. s. Důvodná tudíž není ani námitka stěžovatele, dle které krajský soud pochybil, když pověřenou zaměstnankyni žalovaného nevyzval, aby doložila, na základě čeho byl její nadřízený vedoucí oprávněn pověřit ji k zastupování žalovaného v řízení před soudem. V této souvislosti Nejvyšší správní soud poukazuje na rozsudek zdejšího soudu ze dne 14.

5. 2015, č. j. 7 As 83/2015 - 56, v němž vyslovil, že „správní soudy nemohou znát vnitřní předpisy všech správních orgánů a z hlediska procesní ekonomie není rozumné ani po správních orgánech žádat, aby v každé věci předložili své organizační dokumenty. Neexistují-li zásadní skutečnosti zpochybňující oprávnění osoby vykazující se pověřením od vedoucího příslušného organizačního útvaru správního orgánu jednat jménem správního orgánu, není možné po soudu žádat, aby nutně odročoval jednání za účelem prověření této skutečnosti. Za zásadní pochybnost přitom nelze považovat pouhé tvrzení druhého účastníka řízení, nepodložené konkrétními důkazy. Mohlo by samozřejmě dojít k situaci, že by následně bylo zjištěno, že daná osoba skutečně nebyla oprávněna jednat jménem žalovaného. V takovém případě by postup soudu trpěl vadou, nicméně taková vada by nutně nemusela mít vliv na zákonnost vydaného rozhodnutí.“

[22] Upozornění stěžovatele na přímý příbuzenský vztah mezi Mgr. A. K., vedoucím oddělení dopravy žalovaného a JUDr. A. K., soudcem Krajského soudu v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích, je v posuzované věci zcela irelevantní, neboť věc byla v souladu s § 31 odst. 2 s. ř. s. přidělena specializovanému samosoudci JUDr. Janu Dvořákovi, který v ní rozhodl, a soudce JUDr. A. K. tak v posuzované věci nebyl žádným způsobem činný. Mgr. A. K. v řízení před krajským soudem zaslal krajskému soudu vyjádření žalovaného k žalobě. Námitce stěžovatele, že nebyl oprávněn jednat za žalovaného, Nejvyšší správní soud nepřisvědčil, neboť Mgr. A. K. je vedoucím oddělení dopravy na Odboru dopravy a silničního hospodářství Krajského úřad Pardubického kraje a proto zde nejsou dány žádné odůvodněné pochybnosti ohledně jeho oprávnění jednat za žalovaného (srov. k tomu argumentaci v předchozím bodě). K námitce stěžovatele, že se krajský soud dostatečně nezabýval oprávněností Mgr. A. K. jednat za žalovaného právě s ohledem na skutečnost, že takové zjištění by mohlo mít negativní vyznění na otce JUDr. A. K., tj. kolegy rozhodujícího soudce z pracoviště, lze pouze uvést, že se jedná o tvrzení naprosto nepodložené, účelové a tudíž nedůvodné.

[23] Nedůvodná je rovněž námitka, podle které může v řízení o správní žalobě jednat za žalovaného pouze jeho ředitel, a námitka, podle které bylo řediteli žalovaného upřeno právo vyjádřit se k žalobě. Jak již totiž Nejvyšší správní soud uvedl v již zmíněném rozsudku ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015 - 56, „právo vyjádřit se k podané žalobě je právem žalovaného, nikoliv konkrétní osoby, která je v tom kterém okamžiku oprávněna jeho jménem v řízení před soudem jednat. Žalovanému přitom toto právo rozhodně upřeno nebylo, neboť mu byla žaloba k vyjádření řádně doručena. Kromě toho není zřejmé, jak by se takový důsledek mohl promítnout do právní sféry samotného stěžovatele. Nelze souhlasit ani s tím, že by tvrzené pochybení mělo představovat nedostatek podmínky řízení před krajským soudem. Krajský soud jednal se žalovaným, který měl na základě ust. § 69 s. ř. s. procesní způsobilost. Požadavek, aby jeho jménem vystupovala osoba k tomu oprávněná, nelze řadit mezi podmínky řízení. Žalovaný totiž v řízení nemusí aktivně vystupovat vůbec. Jeho vyjádření či účast při jednání proto nemohou být považovány za podmínky řízení. I kdyby tedy bylo vystupování (písemné či ústní) neoprávněné osoby jménem žalovaného v řízení před krajským soudem považováno za procesní vadu, nejednalo by se o nedostatek podmínky řízení. Ostatně stěžovatel sám poukázal na absurdní důsledek jím prosazované interpretace. Nedostatek podmínky řízení by při jeho neodstranění vedl k odmítnutí žaloby [viz ust. § 46 odst. 1 písm. a)]

s. ř. s.]. Žalovaný by tak měl k dispozici snadný nástroj, jak zabránit přezkumu zákonnosti svého rozhodnutí – k soudnímu jednání by jednoduše vyslal osobu bez řádného oprávnění k zastupování.“

[24] Stěžovatel v kasační stížnosti dále namítal nedostatečné určení místa přestupku, v souvislosti s čímž navrhl, aby Nejvyšší správní soud v posuzované věci aplikoval závěry uvedené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2014, č. j. 9 As 80/2014 – 37. Při posouzení této námítky vycházel Nejvyšší správní soud z judikatury zdejšího soudu, v níž se otázkou náležitostí vymezení místa spáchání přestupku překročení nejvyšší dovolené rychlosti ve výroku správního rozhodnutí již opakovaně zabýval.

[25] V první řadě je třeba poukázat na rozsudek ze dne 8. 1. 2015, č. j. 9 As 214/2014 – 48, v němž Nejvyšší správní soud vyslovil, že „dle § 77 zákona o přestupcích platí, že výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce. Smyslem přesného vymezení skutku ve výroku rozhodnutí je to, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jiným jednáním. V rozhodnutí, jímž se trestá za spáchaný přestupek, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen. To lze zajistit jen dostatečnou konkretizací údajů, které skutek charakterizují. Taková míra podrobnosti je nezbytná pro celé řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu. Při tom je třeba vycházet z významu výrokové části rozhodnutí, která je schopna zasáhnout práva a povinnosti účastníků řízení a jako taková pouze ona může nabýt právní moci. Pouze z řádně formulovaného výroku lze zjistit, zda a jaká povinnost byla porušena a jaká sankce byla uložena, pouze porovnáním výroku lze usuzovat na existenci překážky věci rozhodnuté, jen výrok rozhodnutí (a nikoli odůvodnění) může být vynucen správní exekucí.“

[26] Způsob, jakým byl v nynější věci ve výroku prvostupňového správního rozhodnutí vymezen skutek, je patrný z bodu [2] tohoto rozsudku. Stěžovatel namítl, že určení místa „vozovka pozemní komunikace Folmavské ulice“ je nedostačující. Lze konstatovat, že velmi podobný případ řešil Nejvyšší správní soud v rozsudku ve věci sp. zn. 4 As 28/2010. Tehdy z pohledu určitosti vymezení místa spáchání přestupku ve výroku neobstálo toto určení: „na silnici I. třídy č. 56 na ulici Frýdlantská v obci Frýdek-Místek“, u něhož Nejvyšší správní soud konstatoval, že nemožňuje přesně zjistit, kde mělo k přestupkovému jednání dojít.

[27] V určení místa spáchání přestupku II ve vymezeném skutku ve výroku správního rozhodnutí v nynější věci a ve věci řešené pod sp. zn. 4 As 28/2010 není podstatnějších rozdílů. Při určení „vozovka pozemní komunikace Folmavské ulice“ není zjistitelné, kde přesně mělo k přestupku II dojít. V rozhodnutí sp. zn. 4 As 28/2010 bylo rovněž konstatováno, že konkretizace místa přestupku má být obsažena již ve výrokové části a nikoliv až v jeho odůvodnění. Z toho důvodu je nutné odmítnout závěr krajského soudu, který považoval vymezení skutku ve výroku za dostatečné, jelikož z následného odůvodnění vyplývají detaily místa spáchání přestupku II.“

pokračování

[28] V rozsudku ze dne 10. 12. 2014, č. j. 9 As 80/2014 – 37, na který poukazuje stěžovatel, Nejvyšší správní soud uvedl, že „byl nucen přisvědčit námitce nedostatečné specifikace místa spáchání přestupku ve výroku správního rozhodnutí,“ a dále konstatoval, že „ve vymezení místa spáchání přestupku ve vymezení skutku ve výroku správního rozhodnutí v nynější věci a ve věci řešené pod sp. zn. 4 As 28/2010 není podstatnějších rozdílů. I o určení místa: „na pozemní komunikaci I/37 v obci Ostrov nad Oslavou“ lze tak v nynější věci konstatovat, že nejde o dostatečnou specifikaci. Je totiž třeba si uvědomit, že komunikace I/37 prochází celou obcí Ostrov nad Oslavou. Úsek této komunikace procházející danou obcí přitom není krátký. Místo, kde došlo ke spáchání přestupku, je tak ve výroku vymezeno značně široce. Jak již bylo konstatováno v bodě [19] tohoto rozsudku, smyslem popisu skutku ve výroku je to, aby skutek nemohl být zaměněn s jiným, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu. Značně široké vymezení místa spáchání přestupku ve výroku tomuto smyslu vymezení skutku nevyhovuje.“

[29] Naproti tomu v rozsudku ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014 -39, Nejvyšší správní soud nepřisvědčil námitce nedostatečného určení místa spáchání přestupku ve výroku správního orgánu prvního stupně jako „na silnici I/15 v obci Chrámce“, jelikož toto vymezení místa spáchání přestupku shledal dostatečným, neboť společně s časem (13:45 hodin) a způsobem spáchání přestupku konkretizuje skutek tak, aby nemohl být zaměněn s jiným. V tomto rozsudku zdejší soud konstatoval, že „Na rozdíl od situace posuzované Nejvyšším správním soudem např. v rozsudcích ze dne 23. 10. 2010, č. j. 4 As 28/2010 – 56, ze dne 10. 12. 2014, č. j. 9 As 80/2014 – 37, a ze dne 8. 1. 2015, č. j. 9 As 214/2014 – 48, je nutné brát v úvahu to, že v nyní posuzované věci se jedná o poměrně krátký úsek silnice I/15 v délce 250 až 260 metrů (jak stěžovatel i žalovaný shodně uvedli již v řízení před krajským soudem) procházející malou obcí (resp. osadou) Chrámce, ve které nejsou pojmenovány žádné ulice. Místo spáchání přestupku tedy bylo v nyní posuzované věci na rozdíl od případů posuzovaných ve výše uvedených rozsudcích vymezeno úzce - krátkým úsekem silnice. Zároveň nevznikly žádné pochybnosti o tom, že se jedná o úsek, ve kterém je nejvyšší dovolená rychlost jízdy 50 km/h,“ a dále vyslovil, že „zpravidla je možné místo spáchání přestupku ve výroku prvostupňového rozhodnutí vymezit přesněji, než tomu bylo v nyní posuzované věci, a to např. uvedením čísla popisného budovy v blízkosti místa spáchání přestupku, popř. zmíněním blízkého dominantního objektu či za pomoci souřadnic GPS. Na druhou stranu nelze vyžadovat, aby bylo místo spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí o přestupku vymezeno na metr přesně. To u přestupků překročení nejvyšší dovolené rychlosti ani objektivně není možné. U těchto přestupků bude ve výroku správního rozhodnutí místo spáchání vždy vymezeno určitým úsekem komunikace více či méně dlouhým. Zcela přesné místo změření vozidla přestupce je zřejmé z fotografie z měřicího zařízení, jež je součástí záznamu o přestupku. V každém individuálním případě je pak nutno posuzovat, zda je úsek komunikace popsán ve výroku rozhodnutí o přestupku společně s označením času a způsobu spáchání přestupku vymezen dostatečně konkrétně tak, aby nemohl být skutek zaměněn s jiným. V posuzované věci dospěl soud k závěru, že tomu tak bylo.“

[30] Podobně v rozsudku ze dne 25. 6. 2015, č. j. 9 As 290/2014-53, Nejvyšší správní soud uvedl, že „městský úřad ve výroku vymezil místo spáchání přestupku číslem silnice a názvem blízké obce Panenský Týnec, bylo tedy zřejmé, že se jednalo o silnici první třídy mimo obec,

kde je nejvyšší povolená rychlost 90 km/h, což také bylo ve výroku výslovně uvedeno. (...) Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem v tom, že situace, kterou řešil v rozsudku ze dne 23. 11. 2010, č. j. 4 As 28/2010 – 56, byla zcela odlišná. Správní orgány totiž v této věci popsaly místo spáchání přestupku číslem silnice a označením ulice v obci, v řízení však nebylo najisto postaveno, kde přesně se nacházela značka signalizující konec obce, respektive jaká byla vzdálenost místa měření od konce obce. V takovém případě nemohlo být místo spáchání přestupku vymezeno dostatečně, neboť nebylo zřejmé, jaká byla v měřeném úseku nejvyšší povolená rychlost, případně v jaké vzdálenosti od konce obce bylo měření prováděno. V nynější věci je však jednoznačné, že v úseku měření byla nejvyšší povolená rychlost 90 km/h (stěžovatel to ostatně ani nerozporoval) a splněny byly i ostatní požadavky na vymezení místa spáchání přestupku, jak bylo uvedeno výše.“

[31] Z výše citované judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že vymezení místa spáchání přestupku je obligatorní náležitostí výroku rozhodnutí správního orgánu a jeho nedostatečná specifikace ve výroku nemůže být nahrazena tím, že je místo spáchání přestupku zjistitelné z odůvodnění rozhodnutí, případně ze spisu správního orgánu (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73). Zda je určení místa spáchání přestupku ve výroku dostatečně konkrétní, je otázkou posouzení okolností každého jednotlivého případu, přičemž závěry vyslovené v rozsudcích správních soudů nelze prezentovat odtrženě od kontextu případů, které byly těmito soudy rozhodovány. Místo spáchání přestupku lze určit s větší či menší přesností, přičemž je třeba odmítnout úvahy o nutnosti specifikovat místo spáchání přestupku v každém případě s přesností na 1 m pomocí GPS souřadnic. V případě překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci bude podstatné, zda se (jako v případě věci posouzené v rozsudku č. j. 9 As 80/2014 – 37) jedná o velkou obec či město s komplikovanou dopravní situací (křížení více pozemních komunikací, množství dopravních značek stanovících místní úpravu nejvyšší povolené rychlosti apod.) a zda přesné určení místa je rozhodné pro posouzení toho, zda došlo ke spáchání přestupku (jako tomu bylo právě v případě posuzovaném v rozsudku č. j. 4 As 28/2010 – 56, kde bylo sporné, jestli žalobce byl měřen před nebo za značkou označující začátek a konec zastavěného území obce, případně v jaké vzdálenosti od této značky, nebo ve věci rozhodované rozsudkem č. j. 9 As 214/2014 – 48, kde byla v rámci výrokem vymezeného úseku pozemní komunikace dopravním značením měněna nejvyšší povolená rychlost). V případech, kdy přestupek byl spáchán v menší obci a žalobce nečiní sporným, že by absence určitějšího vymezení místa měření měla vliv na posouzení otázky překročení nejvyšší povolené rychlosti, pak požadavku zákona postačuje i širší vymezení místa spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí.

[32] V posuzované věci bylo místo spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně vymezeno takto: „v obci Voleč na silnici I/36.“ Toto vymezení místa spáchání přestupku lze s ohledem na výše uvedenou judikaturu zdejšího soudu považovat za dostačující, neboť se jedná o malou obec a komunikace I/36 touto obcí prochází bez křížení s jinými pozemními komunikacemi (pokud se odhlédne od místních a účelových komunikací). Stěžovatel ani nenamítá, že by v rámci průtahu silnice I/36 uvedenou obcí, respektive v některé jeho části, byla dopravní značkou upravena nejvyšší povolená rychlost odchylně od zákonem stanovené nejvyšší povolené rychlosti 50 km/h,

jejíž překročení je stěžovateli kladeno za vinu. Není dále ani jasné, jak by vymezení místa spáchání přestupku uvedené v přezkoumávaném rozhodnutí správního orgánu mohlo poškodit stěžovatele z hlediska zásady *ne bis in idem*, překážky litispendence nebo práva na obhajobu. V této souvislosti stěžovatel pouze namítal, že místo měření (dle jeho názoru nedostatečně konkretizované ve výroku rozhodnutí a nezjistitelné ani z odůvodnění a spisu) je podstatné pro posouzení otázky správnosti a spolehlivosti provedeného měření. Tento názor však Nejvyšší správní soud nesdílí. Stěžovatelovy námitky týkající se měření rychlosti jeho vozidla jsou vyvráceny níže, přičemž pro jejich posouzení není nikterak podstatné přesné určení místa měření.

[33] V oznámení přestupku je mimoto místo přestupku uvedeno jako „v obci Voleč, u čp. 27, sil. I/36“, což je naprosto konkrétní, tudíž stěžovatel nemá pravdu, pokud uvádí, že přesné místo měření nelze zjistit ani ze spisu.

[34] Námitka stěžovatele, dle které se krajský soud nevypořádal s částí žaloby, v níž namítal, že v daném místě nemohlo být měření provedeno, jelikož tomu brání několik neproniknutelných překážek včetně domů a stromů, je naproti tomu nedůvodná, neboť krajský soud tuto námitku stručně, jasně a přiléhavě vypořádal, když konstatoval, že tato stěžovatelova námitka je s ohledem na pořízenou fotodokumentaci zcela nepřipadná. S tímto hodnocením se Nejvyšší správní soud ztotožňuje.

[35] Přisvědčit nelze ani výtce stěžovateli, že se krajský soud dostatečně nevypořádal s jeho námitkou, že údaje na fotografiích měřicího zařízení prokazují vadnost měření. Nejvyšší správní soud se plně ztotožňuje s argumentací krajského soudu, na základě které dospěl k závěru o správnosti provedeného měření, v níž krajský soud přiléhavě označil za klíčové, že důkaz o rychlosti byl pořízen radarem, který splňoval všechny zákonné požadavky a současně byl v souladu se zákonem o metrologii ověřen, poukázal na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle které pokud byla rychlost vozidla stěžovatelem rychloměrem zaznamenána, musela být metoda měření v souladu s manuálem k obsluze (rozsudek ze dne 16. 1. 2013, č. j. 3 As 82/2012 - 27, dále pak např. rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013 - 60) a na skutečnost, že v posuzované věci byla rychlost vozidla řízeného žalobcem měřena systémem MicroDigiCam, tedy zcela shodným typem měřicího zařízení jako v případě řešeném v rozsudku č. j. 3 As 82/2012 - 27. Nejvyšší správní soud dále ve shodě s krajským soudem konstatuje, že za situace, kdy je z fotodokumentace založené ve správním spisu patrné, že záměrný kříž měřicího zařízení byl správně při měření rychlosti umístěn na přijíždějící vozidlo stěžovatele a přístroj jeho rychlost zaznamenal, pak lze pochybnosti o změřením rychlosti vozidla řízeného žalobcem považovat pouze za účelové. K argumentaci stěžovatele, že měřicí přístroj nemůže podávat jako správnou informaci, že při vzdálenosti měřeného vozidla od měřicího přístroje v délce 373,1 m, 278,4 m a 152,9 m, byla ve stejný časový okamžik rychlost měřeného vozidla stejná a zejména, že vozidlo v jeden časový okamžik nemůže být na třech odlišných místech, z které následně dovozoval, že fotodokumentaci přestupku nelze z tohoto důvodu považovat za řádný a nezpochybnitelný důkaz pro vnitřní rozpornost, Nejvyšší správní soud uvádí, že se týká pouze obrazového výstupu z měřicího zařízení a není způsobila

přímo zpochybnit naměřenou rychlost vozidla, která, jak již bylo uvedeno výše, byla řádně změřena.

[36] K poukazu stěžovatele na skutečnost, že mu správní orgán zatajil důkaz – návod k použití měřicího zařízení, když mu neumožnil řádně se seznámit s tímto návodem, v čemž stěžovatel dále spatřoval porušení práva na spravedlivý proces, Nejvyšší správní soud uvádí, že stěžovatel ani jeho zmocněnec se ústního jednání před správním orgánem prvního stupně bez řádné omluvy (viz níže) nezúčastnil, přestože byl řádně předvolán. Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal zmocněnec stěžovatele blanketní odvolání. Za této situace nemohlo ve správním řízení dojít k porušení stěžovatelova práva na spravedlivý proces tím, že by mu nebylo umožněno seznámit se s obsahem předmětného návodu a argumentovat jím. Správním orgánům tak ani nelze vytýkat, že tento návod neopatřily, neboť se toho stěžovatel nedomáhal a jak již bylo uvedeno výše, ze získaných důkazů jasně vyplývá, že stěžovatel povolenou rychlost překročil. Ke konstatování stěžovatele, že byl odsouzen na základě činnosti přístroje s lidskou obsluhou, Nejvyšší správní soud uvádí, že ve správním spise je založeno osvědčení prokazující, že příslušník Policie ČR nstržm. R. Č., který byl členem policejní hlídky provádějící předmětné měření, absolvoval školení operátora laserového měřiče rychlosti MicroDigiCam LTI, kterým byla změřena rychlost vozidla stěžovatele a ani v tomto ohledu tak nedošlo při měření rychlosti vozidla stěžovatele k pochybení.

[37] Důvodná není ani námitka, dle které krajský soud pochybil, když návrh stěžovatele na provedení důkazu návodem k použití měřicího zařízení nezamítl a nezdůvodnil, z jakého důvodu se rozhodl tento důkaz neprovést. Krajský soud se totiž s tímto návrhem stěžovatele vypořádal, když poté, co dospěl k závěru, že správnost měření lze považovat za jednoznačně prokázanou, konstatoval, že nebylo třeba doplňovat existující jasný a nesporný skutkový stav věci žalobcem navrženým dalším dokazováním (návodem k obsluze, výsledky policistů) a vyvracet žalobcovy účelově vznesené pochybnosti. To samé pak platí v případě námítky stěžovatele, dle které správní orgán použil jako důkaz oznámení Policie ČR o přestupku, které však podle názoru stěžovatele nemůže být důkazem. Krajský soud totiž poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu, ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 - 115, z kterého vyplývá, že úřední záznam lze použít jako důkazní prostředek, dokazování však nemůže spočívat pouze na úředních záznamech. Úřední záznam (oznámení Policie ČR o přestupku) tedy sám o sobě nemůže obstát jako důkaz. V dané věci však, jak krajský soud příléhavě konstatoval, nebylo oznámení o přestupku jediným a rozhodujícím důkazem a žalovaný nevycházel z tohoto oznámení o přestupku jako z jediného důkazu, který by byl podkladem pro vydání rozhodnutí. Nejvyšší správní soud tak ve shodě s krajským soudem dospěl k závěru, že správní orgány řádně zjistily skutkový stav, neboť oznámení o přestupku, záznam o přestupku obsahující fotografii měřeného vozidla, včetně jeho registrační značky, údaje získané při provedeném měření a ověřovací list silničního radarového rychloměru představují dostatečné důkazy o spáchání přestupku.

[38] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani námitce, v níž stěžovatel zpochybnil závěr správního orgánu o nedostatečnosti omluvy jeho zástupce z ústního jednání. Důvodnost

pokračování

omluvy z ústního jednání ve smyslu § 74 odst. 1 zákona o přestupcích posoudí správní orgán vždy ve vztahu ke konkrétním okolnostem případu, přičemž může zohlednit různé skutečnosti (např. i pořadí omluvy, stádium řízení, jednání účastníka nebo jeho zástupce, které je zjevně obstrukčního charakteru, srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2009, č. j. 7 As 28/2009 - 99). V nyní posuzované věci se Nejvyšší správní soud ztotožnil s názorem správních orgánů i krajského soudu, že omluvu z ústního jednání nebylo možno považovat za řádnou. Správní orgány správně zohlednily nedostatek formy podání, jehož prostřednictvím byla omluva učiněna, že toto podání došlo správnímu orgánu prvního stupně těsně před nařízeným jednáním, omluvu zaslala osoba, která nedoložila, že je zmocněncem stěžovatele (nepředložila plnou moc, respektive jí předložená plná moc vůbec nebyla podepsána stěžovatelem – plnou moc podepsanou stěžovatelem předložil Ing. J. až na výzvu v odvolacím řízení), tento „zmocněnec“ převzal dle svého tvrzení zastoupení stěžovatele v době své pracovní neschopnosti, tedy když věděl, že nebude moci činit potřebné úkony v řízení. Správně pak byla zohledněna skutečnost, že správním orgánům i soudům je z úřední činnosti známa osoba Ing. M. J., který opakovaně zastupuje obviněné v přestupkových řízeních, přičemž pravidelně využívá obdobného postupu, kdy se snaží zdržet řízení opakovanými omluvami z nařízených ústních jednání (mimo krajským soudem uváděných věcí srov. též rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové z 30. 7. 2014, č. j. 30 A 38/2014 - 45). Za těchto okolností nelze než aprobovat postup správního orgánu prvního stupně, který takovouto „omluvu“ neakceptoval a přestupek projednal v nepřítomnosti stěžovatele, respektive jeho domnělého „zmocněnce“.

III.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[39] Nejvyšší správní soud shledal nedůvodnými všechny stěžovatelem uplatněné námitky, kasační stížnost je proto nedůvodná. Z tohoto důvodu Nejvyšší správní soud dle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. kasační stížnost zamítl.

[40] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšnému žalovanému pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. července 2015

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu

